

בוזחלמה הנוסע בסך הכל שניים-שלושה קילומטרים אחריו
נו, מופיע רכוב על ג'יפ. מכאן ואילך, הוא יסע בזחלם של-
נו, בשורה הראשונה של ההתקדמות.

***

המיוברק הראשון

אשר נותן פקודה לווז קדימה. אנחנו עוקפים את המוצב הגדול וממשיכים דרומה: לא נתעסק בטיהור המשלט או בתפיסתו; זוהי מלאכתם של הכוחות הנעים אחרינו. מבעד לגדרות התיל הסבוכות, אנחנו מבחינים ב-
עמדות הבטון, בחפירות התותחים ובקרשים ארוכים, המור-
גלבים במקומות בולטים, כשקצה אחד מכוון לשמים. אלה הם
צבאי תותחים. מהאוויר, הם בוודאי נראים כתותחי ג. מ. אמיתיים.

לפתע עולה קריאת שמחה מפי כולנו. גלגלי הזחלם עלו על כביש אספלט חלק. זהו הכביש המצרי, המוביל מראס נצראני לשארם אל-שייך, מרחק 24 קילומטרים. הרגשה משונה מאד, לדתור על כביש טוב, אחרי מאות קילומטרים של נתיב פרא מסמרישער. אני לא יכול לנסוע כאן, קורא גסים, נהג הזחלם הטבריאני. שכחתי איך נוהגים על כביש חלק!

אין אפילו סבלנות לצחוק. אשר רק נותן לו פקודה לטוס. "והטראפיק לא יעצור אותי?" מיתמם נסים, בקול רועד מהתרגשות עליונה.

הדם בוער בעורקים. מהר, יותר מהר. רוצים להגיע לשארם אל-שייך, מי יודע, אולי גם הוא פונה על-ידי המצרים? זוהי תקווה גדולה מדי, ואיש אינו מבטא אותה בקול רם. הטור מתקדם במהירות, פרוש במיבנה קרב. אנחנו נוסים עים במרכז, האגפים תפוסים על-ידי הג'יפים — ששה לרוב. חב. אחרינו מתקדם גל שני של זחלמים, התופסים את כל רוחב השפלה החופית ונראים כמפלצות פלדה בתוך מעטה האבק האופף אותם. ממרחק 200 מטרים קשה להבדיל בינם לבין טנקים גדולים. אילו הייתי מצרי וראיתי את הכוח האדיר הזה, מכסה את פני החולות עד האופק, הייתי בור דאי יוצא מדעתי.

בצדי הדרך, חולפים תמרורים מצריים, המודיעים לנו מה מרחקנו משארם אל-שייך. איתם חולפים סימנים אחרים של צבא נסוג: נעליים, כובעי פלדה, בקבוקים ריקים, שמיכות, זבילי פגזים. אין שום ספק: האויב התנדף לפנינו.

אברהם קורא לקשר ומכתוב את המיוברק ההיסטורי: "ראס נצראני בידי. המיצרים פתוחים." החברה יוצאים מדע

אפשר להבחין בשלוש מיכליות פח. מיד פותחים את הדלת ומריחים את תוכן המיכלים. תרועת היד: מצאנו דלק. תוך כמה שניות, נעלם הנוזל החריף בתוך מיכלינו הצמאים. עכו, נהגו ועוזרו הפרטי המטור של מפקד החטיבה, נכנס לתא הנהג של האמבולנס. המכונית במצב מצויין. אפילו המפתחות במקומם. הוא מסובב אותה ותופס מקום בתוך השיירה שלנו. לכשניתקל באויב ויגיעו הפצועים הראשונים מהחזית, ישרת אותנו האמבולנס בנאמנות.

***

השבויים מספרים

תמרוור מצרי מודיע שהתקרבונו עד כדי חמישה קילור-
מטרים משארם אל-שייך. קשה להאמין כי עוד הבוקר היינו תקועים בחאדי, במרחק 50 קילומטרים מכאן. לפנינו מתנשאת גבעה חומה, המסתיימת ברכס ישר ומאורך, בגובה רב. מורדותיה תלולים מאד. זוהיא גבעה 105. הפייסר מודיע כי על פיסתנה נמצאת עמדה של מקלע בינוני, על אנשיה.

ברגע זה מופיעים שני מוטסאניגים. כי מיד אדרי הפצצת ראס נצראני, הודיע אברהם כי נצטרך סיוע אחירי צמוד. אם יחליטו המצרים ללחום, נצטרך להכניעם על-ידי הצלפות והפצצות מגובה קטן. אברהם מבקש מהמטוסים לחסל את העמדה שעל 105. מיד מתאבק מעליה עשן סמיך. ליתר בטחון, מכניס המטוס השני צרור הגון ממקלעיו.

הפייסר, ההג בשולי המאורעות האחרונים כמו אפרוח סביב תרנגולת, מודיע: "העמדה חוסלה. המשת החיילים שהיו בה הסתלקו לתוך החאדי. אני חושב שצריך לשלוח אליהם גיפ לאסוף אותם ולתפוס את העסק לפני שהמצרים ישלטו עליו מחוש." גיפ אחד מונק קדימה.

כעבור כמה דקות חוזר הגיפ, בניסיעה איטית. לצדו, פוסעת חבורה של מצרים, כשדיהם מורמות. אלה הם חיילי גבעה 105, שהוכנעו על-ידי המטוס.

מיד מתעוררת הבעיה: מה לעשות עם השבויים. עד כאן היינו טור ממונע, שנע במהרה בתוך שטח האויב, הקשר הממשי היחידי עם העורף שלנו הוא במטוסים קלים ולא בא בחשבון לפנות בהם שבויים. כל שכן שחצי תריסר מצרים אלה אינם אלא ניצנים ראשונים. מחליטים להקים מכר לאה, מוקפת גדר תייל פשוטה, ולהעמיד עליהם כמה שומר יים. לפני כן, ניגשים לחקור אותם מעט.

הידיעות הנמצאות ביינו על מצבם של המצרים בשארם אל-שייך הן חלקיות בלבד. אנו קוראים לשבויים ומנסים לטוות מדבריהם תמונה שלמה יותר. אך אלה מעמידים פני בורים מוחלטים. לפחות שניים מהם נראים משכילים, הופעי-
תם מסופרת. אבל לכל שאלה, הם עונים בגיבובי מלים שלא לעניין. הם אינם מעיזים לומר: "לא יודע!" או: "לא רוצה לדבר!" במקום זה, הם מציפים אותנו בשקרים.

ברגע זה התקרבה אלינו דמות חאקי קטנטנה: עוד חייל מצרי, הרוצה להיכנע. זהו בחור צעיר, בעל פנים שחומים חלקים, המהלך זקוף ועונג סרט של טוראי ראשון. הוא מודיע שהרג את מפקדו ובה להתמסר. לפני שנה, בעט אותו קצין בבטנו של אחיו וגרם לו לשסף דם פנימי קטלני. הבחור שתק ועתה ניצל את ההזדמנות להתנקם. הוא היה מוכן לספר את הכל, ואמנם, תוך כמה דקות, ידענו הרבה על מערך האויב, על כוחו, על רוח הקצינים והחיילים. הודות לאותו שבוי, נחסך דם רב בהמשך הפעולה.

***

טלפון במדבר

בינתיים, נעצר הטור לצד הדרך, עד אשר תעלה יחידה של חיל רגלים לתפוס את העמדות המפונות של 105.

ואז עולה במוחו של אברהם רעיון: הוא יציע למצרים להיכנע, לפני שנהלום בהם. הקשר מטפס על אחד מעמודי הטלפון שלצדי הכביש, מנתק את החוטים, מדבר אליהם שפופרת ומסובב את ידית הטלפון. אין תשובה. הקו מת.

לצד הכביש, אפשר להבחין באדמה שגובהה בקו ישר, כאילו מעל לתעלה. כאן קבור חוט טלפון השדה, שהיה צריך להיות סמוי מעינינו. הקשר חופר באדמה, מוציא משם את החוטים, מחבר את המכשיר שלנו, מסובב את הידית ומחזר השני נשמע: "האללו. מין הדג" של הטלפוניסט המצרי.

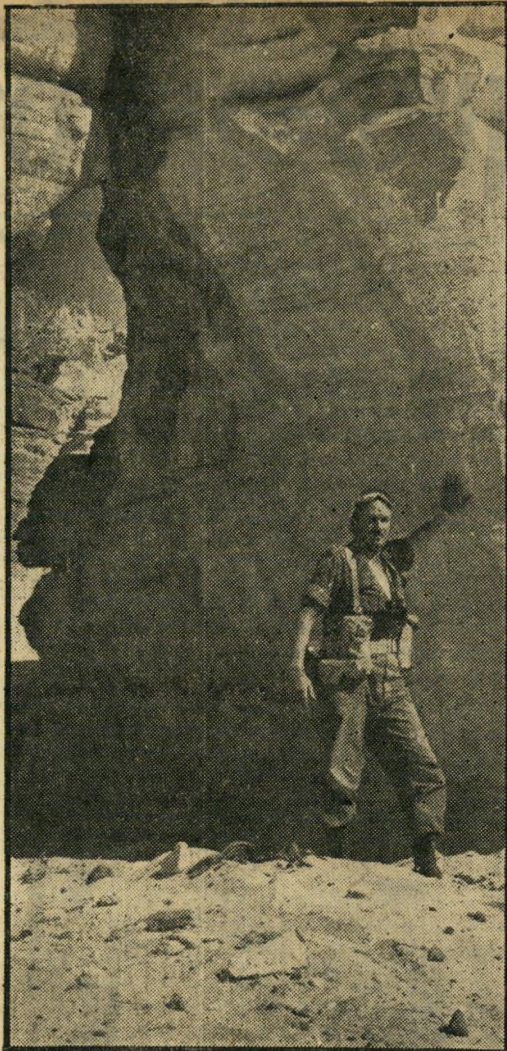
אני נוטל את השפופרת: "מרכיזה? תן לי את מפקד החטיבה," אני אומר בערבית המצרית ביותר שלי.

"איראפשר. המטוסים היהודים חתכו לי את כל הקווים." אני מניח את השפופרת ומחכה להוראות מאברהם. "תדיע: לו מי מדבר," הוא אומר לי. אני מרים שוב את השפופרת: "האללו. כאן מדבר מפקד הכוחות הישראליים באזור שארם אל-שייך," אני מודיע בקול חגיגי. צריך לעשות רושם רציני. "תן לי את הקצין שלך."

קולו הנהגים של הקשר המצרי מגמגם משהו. לא כל יום מוזמן לו לדבר עם השטן בכבודו ובעצמו. אחר כך נשמע קול אחר: קצין. אני חוזר על דברי ודורש לדבר עם המפקד העליון. הקצין מצטער מאד. "אין קשר טלפוני. אני אסע לקראת לך."

בהסכמת אברהם, אני מציע: "יש לנו מטוסים, יש לנו תותחים. אתם מכותרים לגמרי. אנחנו יכולים להסל את כולכם, אבל אנחנו רוצים לחסוך שפיכתדמים מיותרת. הודיע למפקדך כי אנחנו מוכנים לקבל את כניעתו ללא תנאי, תוך חצי שעה. עליו לצאת לקראתנו במכונית ולשאת עמו דגל לבן."

כעבור עשר דקות, נמלו הפגזים המצריים הראשונים על גבעה 105, שאותה תפסנו רק עתה. המצרי הודיע שהוא רוצה ללחום.

מפקד החור. אשר באזור שבו עברה עתה החטיבה, נח בצל אחד הצוקים.

מחברים טלפון. במרכז עומד מפקד החטיבה, משגיח על קשר, המחבר טלפון לקווים המצריים, להגשת אולטימטום.

השבויים הראשונים. עוד לפני פתיחת הקרב הניקרי, הכניעו מטוסי חיל האוויר עמדת מקיב מצרי, שחולשה על הכביש לשארם אל-שייך. גיפ עלה על הגבעה ואסף את חיילי העמדה הנבוכים.

תם, מתחבקים ומתנשקים. המקלען, לידי, מנשק את המקלע שלו.

ושוב מנקרת המחשבה המטרידה במוחנו: האם יספיק לנו הדלק? לפי התוכנית, היינו צריכים להכות בנאבק עד להגרת חתת דלק ורק אז להתקדם הלאה. אך העיכוב בהאדי אתמול בלילה אילץ אותנו לשנות את התוכנית. ונחתות חיל הים הביאו את מיטענן לדבה, לצרכי החלק האחרון של השיירה, ואילו אנו כאן נוסעים ללא כל רזרבה של דלק. ההוראה של מפקד החטיבה היא: לנסוע עד הטיפה האחרונה במיכל. מכונית שהדלק יואל לה, תעמוד ותחכה עד שיופיעו החולות יות העורפיות עם דלק. ואיש אינו רוצה לצאת מהמירוץ.

הפייסרים ממשיכים לדוח. מצד ימין, לרגלי הצוקים האדיר מים, אפשר להבחין בצלליות של רכב. הפייסר הג מעליהן, בגובה של שני מטרים, לרגע נראה כאילו יתרוסק בקרקע. אולם הוא מצליח להתרומם ולהודיע: זהו רכב מצרי עזוב, אין אנשים בסביבה. אנחנו ממשיכים הלאה.

הפייסר השני מודיע: לפנינו, על הכביש, עומד אמבולנס מצרי עזוב. יתכן שישנם אנשים בתוכו. מי יודע, אולי באו להציע כניעה? כעבור עשר דקות, אנחנו מגיעים אליו. הוא ריק לגמרי. מבעד לחלון, בתא האלונקות המסודר להפליא,